

I nedslaaet Stemning vendte han tilbage til Favsingholm.

Meta stod paa en Trappestige i Havestuen og hængte Sommergardiner op. Han fortalte hende, hvad han havde hørt, og Meddelelsen virkede paa hende som en Jordrystelse. Hun maatte sætte sig ned paa Stigen af Skræk.

»Saa har Jytte igen haft Ret! Kan du huske, hun sagde til mig, at man i København talte om, at han var sindssyg. Hvad skal vi dog gøre, Povl? Maa vi rejse?«

»Naa — saa galt er det vel heller ikke. Men jeg maa naturligvis have Rede paa Forholdet. Jeg vil gaa over til ham, saasnart jeg har faaet lidt Mad.«

Torben Dihmer havde tilbragt hele Eftermiddagen i sin Stue. Han sad nu i Mørkningen i en af de dybe Vinduesnicher og saae Vesthimlen flamme op bag Parkens Træer. Han var lidt trist i Sindet, som han gerne blev det, naar Dagen svandt og den lange Nat ventede ham med Søvnløshed eller onde Drømme. Doktorfolkenes Ankomst, den Familjelykke, han nu havde faaet paa saa nært Hold, var for saa vidt bleven ham en Skuffelse, som han var kommen til at føle sin Ensomhed endnu stærkere end før. Men han holdt af at sidde her om Aftenen og følge Solens Nedgang, fortrolig som han var bleven med den Tanke, at hans Liv inden Morgen kunde være udblæst som